

Sygn. akt IV CSK 186/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa W. B.
przeciwko Gminie Jedwabno
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 14 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 492/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 listopada 2014 r. skarżąca Gmina Jedwabno powołała się na przesłanki, o których mowa w 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne a mianowicie, czy dopuszczalnym jest zastosowanie w drodze analogii przepisów art. 639 i 640 k.c. do umowy o roboty budowlane. Podniosła też, że istnieje potrzeba wykładni tych przepisów budzących poważne wątpliwości i rozbieżności, a w końcu, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ponieważ pozwana nie była zobowiązana do odbioru prac a także dlatego, iż umowa stron była nieważna.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje:

W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.).

Skarżąca nie spełniła powyższych wymagań. Ograniczyła się tylko do wskazania źródeł rozbieżnych poglądów i przytoczenia uchwały Sądu Najwyższego [z dnia 29 września 2009 r. (III CZP 41/2009) odnoszącej się do zastosowania do umowy o roboty budowlane art. 629 i 632 § 2 k.c. W tym miejscu skargi kasacyjnej, poza odwołaniem się do treści art. 656 k.c. nie przedstawiono argumentów juredycznych mogących prowadzić do rozbieżnych ocen. Jednocześnie należy podkreślić, iż potrzebę wykładni przepisów prawnych mogą usprawiedliwiać rozbieżności występujące w orzecnictwie sądów, przy czym orzeczenia te należy wskazać w skardze kasacyjnej.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że „oczywista” zasadność skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05 a także postanowienia z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, niepubl.).

Analiza skargi kasacyjnej wskazuje, że skarżąca poprzestając na stwierdzeniu, że rozstrzygnięcie jest sprzeczne z przepisami prawa materialnego, nie wykazała tak rozumianej, widocznej *prima facie*, zasadności skargi kasacyjnej. Ponadto należy uwzględnić, że zarzuty dotyczące wykonania zobowiązania zgodnie z umową pozostają w sferze ustaleń faktycznych, których kwestionowanie w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów uznając, że nie zostały spełnione przesłanki przejęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. postanowił jak wyżej.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 99 w zw. z art. 98 § 1 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. 2013 r., poz. 490).